

Sygn. akt I CZ 129/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku J. P.

przy uczestnictwie S. C.

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 31 października 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 31 października 2006 r. odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania S. C., a to z tej przyczyny, że nie odpowiada ona wymaganiom ustawowym, bowiem nie zawiera wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienia tego wniosku.

W zażaleniu uczestnik wnosił o uchylenie postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W art. 398⁴ § 1 k.p.c. zostały określone wymagania wobec treści skargi kasacyjnej. Skarga kasacyjna powinna zatem zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że wymaganie przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które podlegają badaniu na etapie tzw. przedsądu kasacyjnego, jest wymaganiem odrębnym od obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Powinno ono przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący powinien wskazać, jakie okoliczności pozwalają zakwalifikować skargę do rozpoznania oraz jednocześnie uzasadnić, dlaczego odpowiadają one co najmniej jednej z ustawowego katalogu przesłanek usprawiedliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, uchwała połączonych Izb: Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 17 grudnia

2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92). Powyższe oznacza, że wnoszący skargę kasacyjną powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Obowiązek przedstawienia stosownego wniosku i wskazania okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej należy do wymagań dotyczących tego szczególnego środka prawnego. Podstawowym celem skargi kasacyjnej nie jest korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz stosowania prawa. Wykazanie okoliczności, uzasadniających ponowną kontrolę jest elementem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej, umożliwiającym Sądowi Najwyższemu dokonanie stosownej oceny.

Zażalenie nie jest zasadne. Skarga nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., ponieważ nie zawiera stosownej argumentacji odpowiadającej wyżej przedstawionym wymaganiom. Skarżący nie sformułował nawet wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Również w zażaleniu odwoływał się wyłącznie do podstaw kasacyjnych. Wniesiona skarga kasacyjna podlegała zatem – jak trafnie uznał Sąd Okręgowy – odrzuceniu z powodu niespełnienia wymagania niepodlegającego uzupełnieniu.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 394¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).